

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21Co/121/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123207714
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Brišková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2123207714.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Briškovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: Slovenská kancelária poisťovateľov, Bajkalská 19B, Bratislava, IČO: 36 062 235, zastúpenej: Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX. XXXXXXXXX XXXX, trvalý pobyt C. XXX/X, D., o 230,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 27. mája 2024 č. k. 37C/26/2023-47, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v druhom výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku a v treťom výroku o náhrade trov konania **r u š í a v e c v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 230,50 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 24.7.2022 do zaplatenia; druhým výrokom žalobu vo zvyšku (38,92 eur ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky) zamietol a tretím výrokom žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozhodnutie odôvodnil § 121 ods. 3, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, § 488, § 489, 494, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 O. z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov); § 3 ods. 1, 3 veta prvá, § 24 ods. 2, 3, 5 a 7 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov; § 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky (vyhláška MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov).

1.1. Vecne zdôvodnil zodpovednosťou žalovanej za škodu spôsobenú dopravnou nehodou dňa 16.6.2021, ako vodičky (tiež držiteľky) motorového vozidla zn. FORD EČV: E.. Držiteľom poškodeného motorového vozidla zn. NISSAN EČV: F. bola spoločnosť Lion Group SK s.r.o., ktorá si vyúčtovala dvoma faktúrami opravu vozidla vo výške 276,60 eur. Náklady na opravu poškodenia vozidla súvisiace s poistnou udalosťou boli stanovené poisťovňou vo výške 230,50 eur a keďže k motorovému vozidlu, ktorým bola spôsobená škoda, nebolo uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, žalobkyni vznikla povinnosť uhradiť poškodenému z poistného garančného fondu poistné plnenie. Právo na náhradu poistného plnenia si následne žalobkyňa uplatnila predmetnou žalobou voči žalovanej, ktorá dlh nezaplatila, v dôsledku čoho jej súd prvej inštancie uložil túto povinnosť napadnutým rozsudkom. Z dôvodu omeškania žalovanej s plnením dlhu, žalobkyni boli priznané aj úroky z omeškania.

1.2. Žalobkyňa sa žalobou tiež domáhala priznania sumy 38,92 eur ako nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, z titulu vykonaného úkonu právnej služby – predžalobnej výzvy jej právneho zástupcu (§ 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Súd prvej inštancie sa s uplatneným nárokom žalobkyne nestotožnil, s odôvodnením, že ide o procesne odlišnú zložku žaloby, o ktorej súd musí rozhodnúť v rámci výroku o náhrade trov konania a následne o ich výške. Priznaním uplatneného nároku by podľa názoru súdu došlo k duplicite, pretože predžalobná výzva je úkonom právnej pomoci, patriacim a vykonávaným právnym zástupcom. Navyiac žalobkyňa reálny vznik takýchto nákladov nepreukázala.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok zákon č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších predpisov).

2. Proti rozsudku voči výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšku (nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 38,92 eur) podala včas žalobkyňa odvolanie, navrhujúc jeho zmenu, vyhovením žalobe aj v uvedenej časti, alternatívne zrušením rozsudku v napadnutom rozsahu a vrátením veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie odôvodnila porušením práva na spravodlivý proces v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie, ako i nesprávnym právnym posúdením veci a nesprávnymi skutkovými zisteniami, ku ktorým dospel súd na základe vykonaných dôkazov.

2.1. Žalobkyňa argumentovala, že výdavok vo výške 38,92 eur vznikol za vykonaný úkon právnej služby – predžalobnej výzvy, v súvislosti s uplatnením predmetnej pohľadávky, pričom bol účelne vynaložený, keďže zaslaním výzvy sa domáhala od žalovanej úhrady dlžnej sumy mimosúdnou cestou. Vyhotovenie predžalobnej výzvy súdu predložila a žalovanej zaslala.

2.2. Žalobkyňa poukázala na rozdielnu rozhodovaciu súdnu prax, ktorá v namietanej otázke nebola ustálená a vyhláška č. 655/2004 Z. z. v § 13a ods. 1 písm. d) v tom čase neobsahovala dodatok o predžalobnej výzve ako súčasť nároku na náhradu trov konania (ktorou zákonodarcia smeroval k zjednoteniu spôsobu uplatnenia nákladov na predžalobnú výzvu). Žalobkyňa si v posudzovanej veci uplatnila náhradu nákladov za predžalobnú výzvu ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 O. z. Podporne preto označila rozhodnutia prvoinstančných a odvolacích súdov, preukazujúc rozdielnu rozhodovaciu prax, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MObdo/2/2010 z 9. júna 2010, v ktorom bol vyslovený názor, že nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky sú najmä trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to aj v predsudobnom štádiu, pričom sa jedná najmä o náklady, ktoré priamo súvisia s uplatnením pohľadávky.

3. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

4. Odvolací súd podľa § 34 CSP po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že sú dané dôvody na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky sú spravidla trovy vzniknuté v súvislosti s uplatnením pohľadávky, a to aj v predsudobnom štádiu (napr. zaobstaranie znaleckého posudku objasňujúceho vznik a výšku škody, cestovné náklady a iné obdobné náklady, ktoré priamo súvisia s uplatnením pohľadávky). Tieto náklady sa musia týkať zročnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Náklady spojené s uplatnením pohľadávky môžu byť v niektorých prípadoch totožné s trovami súdneho konania.

6. Civilný sporový poriadok zaviedol novú definíciu trov konania, pričom za trovy konania sa podľa novej právnej úpravy považujú len také výdavky, ktoré vznikli v konaní, t. j. v období od začatia konania (pozri § 156 CSP) do jeho skončenia. Je teda irelevantné, že určité výdavky vznikli v bezprostrednej súvislosti s týmto konaním, no pred jeho začatím (napr. v súvislosti s predžalobnou výzvou, pretože je vylúčené takéto výdavky považovať za trovy konania, keď nevznikli počas prebiehajúceho konania). Ak strana mala takéto výdavky, tieto by mohli byť v niektorých sporoch posúdené ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 O. z. Definícia trov v § 251 CSP nie je viazaná len na trovy strán sporu. Nová právna úprava druhy trov konania nevymedzuje ani príkladným výpočtom, ako to bolo v ustanovení § 137 Občianskeho súdneho poriadku. Trovami konania spravidla budú hotové výdavky strán a ich zástupcov ako cestovné náhrady, stravné, náklady na ubytovanie, poštovné, súdne poplatky, ušlý zárobok, trovy dôkazov, odmena za právne služby poskytnuté advokátom a iné. Aby sa výdavky, ktoré v konaní vznikli, mohli považovať za trovy konania, musí byť splnená aj ďalšia požiadavka, a to že musia byť preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva v tomto konaní. Výdavky, ktoré strana nepreukázala a neodôvodnila, nemôže súd považovať za trovy konania, priznať ich ani s poukazom na zásadu oficiality, zavedenú pri rozhodovaní o trovách konania v § 262 CSP (Horváth, E., Andrášiová, A., Henčeková, S. Civilný sporový poriadok, komentár,

druhé doplnené a prepracované vydanie, Bratislava: Wolters Kluwer SR, s.r.o., 2018, s. 647-675). Komentáre k Civilnému sporovému poriadku vylučujú možnosť kompenzácie nákladov na predžalobnú výzvu vo forme náhrady trov konania. Hlavným dôvodom je uvedený časový rozmer definície trov konania, ktorý tieto výdavky explicitne vylučuje. Vzhľadom na to, že náklady na predžalobnú výzvu sú vynaložené pred začatím konania (pred podaním žaloby), nemožno ich zahrnúť pod trovy konania.

7. Procesným okamihom, od ktorého možno hovoriť o trovách konania je začatie súdneho konania a dovtedy sa o trovy konania nejedná (§ 251 CSP). Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu označila za príslušenstvo pohľadávky aj vynaložené náklady na odmenu za právnu službu poskytnutú mimo súdneho konania v súvislosti s uplatnením pohľadávky (§ 121 ods. 3 O. z.), v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MOBdo/2/2010 z 9. júna 2010; R 61/2010. Tieto náklady sa musia týkať splatnej pohľadávky a musia byť účelne vynaložené na to, aby sa dali úspešne uplatniť aj v súdnom spore ako hmotnoprávny nárok odlišný od trov konania. Na uvedený záver nadviazal najvyšší súd aj v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/33/2023 zo dňa 29.2.2024, v zmysle ktorého nárok predstavujúci pohľadávku za úkon právnej služby predžalobná výzva by mohol byť posúdený ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 O. z.

8. Ústavný súd Slovenskej republiky sa už vo viacerých rozhodnutiach zaoberal ústavnými sťažnosťami, ktoré sa týkali porušenia práv strany sporu rozhodnutím všeobecného súdu o nepriznaní náhrady trov za predžalobnú výzvu (napr. sp. zn. II. ÚS 567/2021, I. ÚS 35/2022, III. ÚS 65/2022, III. ÚS 60/2022, II. ÚS 456/2024). V zmienených rozhodnutiach konštatoval ústavnú akceptovateľnosť záveru všeobecného súdu o nepriznaní náhrady za predmetnú úkon. Úvaha všeobecného súdu, že nejde o úkon, ktorý by vznikol počas konania, smerujúci nie k súdnemu ale k mimosúdному vyriešeniu sporu, je rešpektovaním kogentnej právnej normy a výsledkom gramatického a teologického výkladu jasne vyjadrenej zákonnej kategórie. Ústavný súd ďalej uviedol, že právna úprava Civilného sporového poriadku podmieňuje priznanie náhrady za vzniknuté trovy kumulatívnym splnením viacerých definičných znakov vymedzených v § 251 CSP, ktorými sú ich preukaznosť, odôvodnenosť, účelnosť a priama väzba na konanie, pričom každú z týchto kategórií posudzuje konajúci súd osobitne. V prípade nesplnenia čo i len jednej z nich, môže rozhodnúť o nepriznaní odmeny a náhrady za ten-ktorý úkon právnej služby.

9. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že k zámeru Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v dôvodovej správe k novelizácii vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (doplnením do ustanovenia § 13a ods. 1 písm. d/ výslovné spojenie predžalobná výzva „ako súčasť náhrady trov konania“) vyriešiť aplikačné problémy súdnej praxe vo vzťahu, k trovám súvisiacim s predžalobnou výzvou, sa vyjadril aj ústavný súd, podľa ktorého vyhláška ako podzákonny právny predpis nepredstavuje právnu normu, ktorej účelom je bližšie upraviť široké kategórie § 251 Civilného sporového poriadku, ale tak ako to stanovuje splnomocňujúci § 83 zákona o advokácii, upraviť podrobnosti o výške odmeny a náhrad advokátov. Úprava toho, na akú odmenu a náhradu má advokát nárok proti klientovi, však nie je úpravou toho, či táto odmena a náhrada je už preukázaná, účelná, vznikla v konaní alebo súvisí s uplatňovaním alebo bránením práva. V tejto súvislosti ústavný súd upozornil, že ministerstvo spravodlivosti ani nemá právomoc vydať vykonávací predpis k § 251 Civilného sporového poriadku (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 60/2022 zo dňa 10. februára 2021). Súčasne pripomenul, že zaradenie predžalobnej výzvy vo vyhláške medzi úkony právnej služby má význam jedine z toho pohľadu, že advokátovi patrí za tento úkon odmena od jeho klienta (sp. zn. II. ÚS 456/2024; IV. ÚS 324/2022).

10. Odvolací súd konštatuje, že ak v prejednávanej veci nastala typická situácia, riešená už v judikatúre súdov určitým spôsobom, mal súd prvej inštancie v spore postupovať a rozhodnúť v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou (čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku), ktorá je vytváraná najvyššími súdnymi autoritami. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu ozrejmlil (R 71/2018).

11. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávané Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikatórne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý

právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, treba do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu zahrnúť aj rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31.12.1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 - 1967), 1980 (č. II, 1964 - 1969) a 1986 (č. IV, 1970 - 1983), pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou. Napokon vzhľadom na článok 2 ods. 2 CSP je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie.

12. V prejednávanej veci súd prvej inštancie označil žalobkyňou uplatnený nárok na odmenu za predžalobnú výzvu ako procesne odlišnú zložku žaloby, o ktorej musí rozhodnúť súd v rámci rozhodovania o náhrade trov konania, čím sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, pričom odôvodnenie rozsudku neobsahuje odôvodnenie tohto odklonu v zmysle § 220 ods. 3 CSP, ktoré má byť navyše podľa výslovnej právnej úpravy dôkladné (porov. tiež článok 2 ods. 3 základných princípov Civilného sporového poriadku).

13. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (Ústavný zákon č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky), ako i s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.).

14. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad sp. zn. I. ÚS 265/05) pokiaľ súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.). Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (napríklad sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

15. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 220 CSP. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavne konformným výkladom ustanovenia § 220 CSP pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore aj úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 410/03).

16. S poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu nezodpovedalo požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a v napadnutom rozsahu tak postrádalo vyššie uvedený argumentačný základ, ktorého správnosť by odvolací súd mohol preskúmať.

17. Žalobkyňa v odvolaní dôvodne namietala i nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k záveru súdu o nepreukázaní (neunesení dôkazného bremena) vzniku nákladov za predžalobnú

výzvu. V tejto súvislosti sa žiada dodať, že je potrebné rozlíšiť preukázanie vynaloženia nákladu za úkon a preukázanie vykonania úkonu samotného.

18. V sporovom konaní súd postupuje v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, ohľadom ktorých nesie každá zo strán dôkazné bremeno, pričom preukázaný skutkový stav je vždy výsledkom dôkaznej aktivity strán konania. Súd potom rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov (ako i na základe skutočností, ktoré neboli medzi stranami sporné).

19. V prejednávanej veci záver súdu prvej inštancie postráda hodnotiacu úvahu súdu, ktorá musí vychádzať zo všetkého, čo v konaní vyšlo najavo (súd prvej inštancie svoj záver vyjadril len nad rámec svojej nosnej argumentácie, pre ktorú žalobu v napadnutej časti zamietol). Ak konajúci súd napojme do vyhodnocovania dokazovania všetky relevantné dôkazy a preukázané skutočnosti, z hľadiska predmetu konania a nevysporiada sa s nimi, potom je daná i objektívna prekážka pre záver o tom, či posúdil unesenie dôkazného bremena oboch sporových strán správne (porov. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 90/2015). Na uvedené potom nadväzuje nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia (porov. odsek 13 až 16 tohto rozhodnutia).

20. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd preto zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom druhom výroku o zamietnutí žaloby o zaplatenie sumy 38,92 eur, predstavujúcej náklady spojené s uplatnením pohľadávky a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, ktoré nenahrádza konanie pred súdom prvej inštancie. Vzhľadom na závislosť výroku o náhrade trov konania od rozhodnutia o napadnutom výroku, zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie sa vzťahovalo aj na výrok o trovách konania (§ 379 CSP).

21. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, v intenciách vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu, rozhodnúť o nároku žalobkyne predstavujúceho náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 38,92 eur, posudzujúc tento nárok podľa kritérií v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu (prípadný odklon od ustálenej rozhodovacej praxe by musel obsahovať dôkladné odôvodnenie tohto odklonu podľa § 220 ods. 3 v spojení s článkom 2 ods. 3 CSP), a tiež na základe vyhodnotenia výsledkov dokazovania podľa § 150 a § 151 CSP (v súlade s prejednacou zásadou Civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu) a odôvodniť rozhodnutie v súlade s procesnými pravidlami.

22. V odôvodnení súdneho rozhodnutia bude potrebné sa zaoberať aj vyjadrením strany konania, s uvedením argumentačného základu v čom jeho nesprávnosť konkrétne spočíva.

23. Podľa § 220 ods. 2 CSP súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

24. Svoj právny záver zdôvodní súd zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, poskytne odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

25. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov aj odvolacieho konania súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

26. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.